

● Yaşar Bayar

Zerefşân

/içimiz çölse biri geçmiştir.../

Yüzün, bozkır ezgisi; esmâdan damıtık su
Merhamet ceylan gibi sığınmış gözlerine
Kök hatmisin, dal defne; göksofrası, bengisu
Görklü harfler oturmuş, fiyonklu sözlerine
Otağın; tiftik ehram, hilat'ın bir perdedir
Şahbaz bahar kuşları olduğun her yerededir

Eşiğinde Orhun'la, dolunaydır Zerefşân
Selenge; saçlarında deli taydır Zerefşân

Bir türlü çerçeveye sığmayan hayâlin ki
Tien-Şan'ın mor ipek gergefinde işlenir
Sensiz toy, nihân olur, tükenir diye belki
Bir kardelen yankıyla sessizlik bestelenir
Müjgân gölgenden uçar suzidil ışık-tozlar
Taç-neşide hâlini yansıtır yakamozlar

Çöllerde mensur olan bir gülzârsın Zerefşân
Fergana'nın kalbinde bergüzârsın Zerefşân

Aşk, münhasır sırrınmış, taşır terini rüzgâr
Gamzen, gül renkli bulut; hilâl desenli heybe
Her tebessüm vals'inde yaslı tar'ın sesi var
Fahr olur dudağında serv-i sîmin alfabe
Gaybölmuş ipek yolun, yalın kılıç uçurum
Düş/müş pâydâr cönke, ben o düş'te dururum

Gecenin çanağında, ay'ı emzir Zerefşân
Bir çerağ yak kalbime, bir med cezir Zerefşân
Dil kuru, gönül ıssız; gitmiş kapımdaki at
İdil'de gül kurutmuş İrtiş'te boşvermişim
Sanki göç hazırlığı daha çalmamış saat
Bu ıssız ajun'da ben, bir pejmürde dervişim
Zaman, kırık bir vitray ve madem uzaktasın
Bırak gökler gam tutsun, aynalar buğulansın

Gülşenim külhan oldu hep sam eser Zerefşân
K/asrın iskeletinden tayf gülümser Zerefşân

Parsellemiş bahçemi bed sesli bir kart kuzgun
Mazi sineme batar; mehil dolmuş, düş ölmüş
Çeyizler mühürlenmiş, sel almış Balasagun
Dehri tutmuş ankebut, guruba remil dökmüş
Med vakti ön-Asya'da vav sagu'lu bir figan
Bad-ı sabâ değilmiş leyl'miş kapımı çalan

Sen aşka beytü'l kasîd; kayıp remiz Zerefşân
Ben, çölde kırık fay'ım, bir soğuk iz Zerefşân

